

Leto 8 Štev. 2. PRILOGA ZA MLADINO. 1939. febr. 8.

JEZUŠEK, PROSIM TE NA NAJSVETEJŠO TVOJO
I TVOJE MAMIKE MLADOST, POSVETI NAŠO
MLADINO.

Najvekša nevarnost, ti
preti, draga mladina, od sa-
moga sebe. Najvekši so-
vražnik tvoj, si si ti sam, deč-
ko i dekla. Po svetom krsti,
istina, sta postala angela,
vaj je mili Zveličiteo oble-
keo v svojo božo obleko,
njegova podoba se smeje
z vajnih dūš — a poleg
vse te lepote i dragecenosti
pa reži z vajne dūše: *po-
želivost*. Te milošča sveto-
ga krsta ne potrla, ne zmek-
nola z vaj. I ta nevarnost
raste vu vajnoj dūši z ra-
stom tela. Kem vekše, moč-
nejše, bole razvito je telo,
tem bole je poželivo na
slabo, na greh. I tū izjeme
nega nikše. Je što rojen v
siromaškoj kuči, ali kralev-
skoj palači, poželiv je. Nje-
gova natura je poželiva,
njegova natura je nagnjena

na greh. Na greh si nagnjena, draga mladina, ka bi ti bila zato prva dužnost, kak *spoznati to nevarnost* i poskrbeti potrebno oporo, količ, kolek, soho, ka se nagnjeno drevo tvoje duše ne podere v greh.

ŽIVLJENJE BLAŽENE DEVICE MARIJE MATERE BOŽJE NAŠE KRALJICE

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža slůžbenica:
Marija z Agrede.) (Štrta kniga.)

21. *Beg v Egiptum.*

Marija i Jožef sta se odločila, da ostaneta po prikazanji šče devet dni v Jeruzalemi, da devetkrat obiščeta svetišče i vseli obnovita daritev svetoga Sina. Število devet je bilo presvetoj Devici zlasti sveto. Devet dni jo je pripravlao Bog na vtelovljenje večne Reči. Devet mesecov je nosila Sina pod svojim srcom. Devet dni je nato hodila v svetišče i ostajala tam do večera. Zebrala si je zadnje mesto i ponizno molila. Bogi so se njene molitve jako dopadnole i obdaro jo je z novimi miloščami i razsvetljenji. Kda je prišla peti den v svetišče, se njoj razodene božanstvo, liki ne popolnoma jasno. Bila je zameknjena i puna Důha. V tom prikazanji je Bog šteo pripraviti Marijo na poznejše trpljenje. Dao njoj je spoznati, kak je njena pobožnost dopadliva v njegovih očah, liki da nemre dovršiti svoje devetdnevne pobožnosti, ar Bog šče od nje drugo daritev, drugo trpljenje. Da reši življenje svojemi Sini, mora zapustiti dom i domovinp i do božega naznanjenja odbežati v Egiptom, ar se je Herodeš odločo, ka Jezusa vmori. Pot je duga i težka, liki ona mora trpeti po božoj volji. Bog bo vsikdar pri njoj. Nleden drugi človek, čeravno sveti i veren, ne bi mogeo vervati, da vsemogoči Bog beži pred mrtelnim človekom v tůhinstvo, da reši svoje človeče življenje. Samo presveta Devica se je puna žive i ponizne vere prepustilla v božo volo. S tem pa ne zgůbila svoje sreče, ar je držala na svojih rokah Jezusa. Njena materinska lůbenzen pa je občůtila strašno žalost zavolo nevarnosti, štere so čakale dete Jezusa na dugoj poti. Grenke skuze pretakajoč pride sveta Devica domo. Svetomi Jožefi ne je povedala nikaj od te bože odločbe. Njemi se prikaže v spanji angeo i njemi pravi: „Stani, vzemi dete i njegovo mater pa beži v Egiptum; tam bodi, dokeč ti ne povem; ar Herod išče dete, da je vmori“. Sv. Jožef pove to Mariji. Oba ideta do spečega Jezuseka. Deviška Mati njemi odkrije obraz, a dete se ne zbůdi, liki čaka, da mati izgovori reči Visike pesmi: „Beži, moj lůbleni i bodi kak srna i mladi jelen v gori. Pridi, moj lůbleni, ideva na njive, ideva prebivat v vesnice.“

„Najslajša lübezen, krotki agnjec“, pravi Marija, „tvoja moč je nad močjov zemelskih kralov, liki ti jo iz lübezni do lüdi skrivleš. Što vüpa tebi od lüdi zeti življenje? Tvoja sila pogübi drüge. Ti davleš življenje vsem, kak bi ti je te mogli vzeti? Ti njim ščeš dati večno življenje, kak bi je tebi šteli vzeti? Pa što more poznati skrivnosti tvoje božanske previdnosti? Zato Gospod, svetlost moje düše, dovoli ka te zbüdim. Čeravno spiš, tvoje srce ne spi“. Nato je pokleknola i zbüdila dete, ki je začnolo jokati, ka je šče bole genolo mater. Pa hitro je vtihnolo. Marija i Jožef sta ga zaprosila za blagoslov, šteroga jima je dete vidno podelilo.

ROŽE MARIJINOGA OGRAČEKA

SO SKRIVNOSTI SV. ČISLA, ALI ROŽNOGA VENCA.

NABERIMO SI TE ROŽICE.

Što je pa tisti, ki je v kat. Matericerkvi te lepi rožni ogracek gradio i posado z dišečimi rožami? Sam Bog: „*Sam zvišenl je to zgradlo*“. (Psalm 86—5). Sveto čislo je v 15. stoletji vpe-lala sv. kat. Cerkev i to pobožnost so najbolje širili sinovje sv. Dominika, dominikanci. Kristušovi namestniki, rimski papovevje so z bogatimi odpüstki obogatili pobožnost sv. čisla i tüdi po-trdili bratovčino sv. Rožnoga venca.

Pobožnost sv. Rožnoga venca se je tak vtrdila pri vernom lüdstvi, da je postala nemrtelna. Od roda do roda žive i bo do konca dni. Očino čislo herba sin, materno hči, babice, dedeki küpüjejo vnükom za dar čisla, pri férmi, pri prvom sv. prečiš-čavanji, pri zdavanji je najlepši spomin sv. čislo. Odkod to? Pove nam to že prva molitev z sv. čisla. Ta je „Jaz verjem“. Vse istine naše vere, štere smo dužni vervati, so zapopadene v Jaz verjem-i. I vse te istine ponavlja sv. čislo. „Verjem Jezuša Kristuša, ki se je poprijao od Düha svetoga, posodo od Device Marije.“ Tak molimo v Jaz verjem-i. I to vero ponavlamo, gda molimo veselo čislo. „Trpo je pod Ponciuš Pilatušom, razpřet je, vmro je, pokopan je.“ To versko istino ponavlamo pri žalostnom deli sv. čisla. „Na tretji den je od mrtvih stano, stopo je gor v nebesa, tam sedi na desnici Boga Oče vsemogočega, odnet pride sodit žive i mrtve.“ Kak krasno ponavlja te verske istine odičeno čislo. Jezušovo i Marijino življenje se nam postavlja pri molitvi sv. čisla pred dühovne oči, v štero se vtopimo z celov düšov, ar Jezuša, Zveličara nad vse lübimo, Marijo, drago Mamiko, pa za njim najbolje. Sveti rožnivenec je nebesko delo, sam Bog nam ga je poslao na zemlo, da bi po njem prišli v Marijino krilo i v tom do Njega, ki ga one v svojem krili drži, do Jezuša.

„*Vejka požene z Jessejovoga stebila i roža zraste ž njegovoga korna.*“ (Iz. 11—1.) Z temi rečmi pozdravlja sv. Izaija prorok stoletja naprej Bl. D. Marija i njenoga sina, Jezuša. Jesse je bio

David krala oča. Z toga stebila je zrasla najplemenitejša veka, štera je najkrasnejši cvet pognala. Marija je zrasla z Jessejovoga pokolenja i cvet njeni je naš Zveličiteo, Jezuš Kristuš. Pri toj plemenitoj roži i pri tom božem cveti se müdi naša düša, gda moli sv. čislo. Nikdar ne pridemo bliže k svetoj Držžini, kak ravno po molitvi sv. čisla. Nikde ne vidimo tak jasno, kakši je Bog, kak ravno gda ga z Mamikov veselo gledamo kak dete v veselom čisli; gda ga na križi visečega ž njov objokavamo i gda ga ž njov obinemo po goristanenji i njemi v nepopisnoj radosti ž njov spevlemo: Moj Jezuš žive, več nikdar ne vmerje.

Skrivnosti svetoga čisla so najdragši dragi kamni, ka jih le zmore mäti zemla. Sunce se ne sveti tak, kak se bliščijo te skrivnosti. Nabirajmo si te kinče devajmo je strani, na smrtno vüro nam bodo kazali pot ta, odkod so vzeti: k Mariji i Jezuš.

[SLOVO V LÜBEZNI DO BOGA I SIROMAKOV.

Večletna naročnica naših listov v Franciji, Andrejek Ana, iz fare presvetoga Trojstva, od Nedele, se je odločila, da zapüsti svet i se potegne med štiri stenešsamostana, gde bo kak cvetoča deviška lelija; i z trnjom oviti ščipek tolažila Jezušovo presladko Srce za grehe sveta.

Naši izseljenci v Franciji s svojim i francoskim dühovnikom.

V slovo nam je poslala lepo pismo i z pismom je poslala 1200 Din. na dom siromakov, na Dom sv. Frančiška v Črensovlh, se spomenola svojih pokojnih i plačala štiri sv. meše za nje, se zročila sv. Maloj Treziki, da njej sprosü stanovitnost i se spomnila siromakov svoje rojstne vesi, Martinja, pa je plačala štítram siromaškím družinam Novlne i Marijin List.

Služečka dekla, ki njej tujina črpala moči, si zmisli pri slobodi od svete na Boga i njegove siromake. *Jezuš i siromaki*, to je cio njene duše, to je popunost njenoga srca. „*Te pe-neze sem poslala iz lübezni do Boga lno siromakov*“, nam piše. Ta prosta dekla je zarazmela *poslanstvo dnešnjega časa*, ki ne drugo: *živeti za Boga i njegove siromake*. Njeno poslovilno pismo se glasi: „Prečastiti g. urednik! Hvaljen Jezuš i Marija. S temi imeni vas najlepše pozdravljam pa vam želem v tom novom leti dosta zdravja od maloga Jezuša.

Z Bogom, prečastiti g. urednik, jaz se vrnem od tec v samostan. Novine i Marijin list izročim drugoj naročnici, Zrim Hildi. Po dugšem časi, gda mi bo dovoljeno, bom znova čtela drage mi liste Slov. Krajine, Novine i Marijin List. Prosim Vas, prečastiti gospod, molite za mene, da stanovitna ostanem. V Jezuši i Mariji Vas pozdravljam, ne spozabite se z mene. Pozdravim iz celoga svojega srca Nedelskoga plivanoša, g. Čiriča, z celov nedelskov farov, pa tudi z odprtih srcem svoje drage brate, tetico z decov, vse vas prosim, molite za mene. Čeravno se na tom sveti ne bi več vidili, bomo se na drugom sveti kak najhitrej, ve je življenje ne drugo kak rožni bomblek, šteri vgojčno precvete, večer se pa že osiple i se posüši. Pri Jezuši i Mariji mo se vidili i vekomaj, vekomaj veselili.

Z Bogom Slovenska krajina,
mili moj dom,
pozabla te nikdar,
te nikde ne bom.

Andrejek Ana,
Boistrancourt, Nord France,
iz Martinja.

MARIJINA DRUŽBA

NAVUK ZA DEČKE MARIJINE DRUŽBE V POLANI.

Januara 22. so pozvali naš novi župnik, g. Halas Daniel, moško mladino Marijine družbe k prvomi navuki. Zbralo se nas je *sedemdeset*. Za našo malo polansko faro je to veliko število i gospod župnik so se iz celoga srca razveselili, gda so pred sebov ovarali to močno Marijino četo, ki je pripravljena življenje dati za diko dobre nebeske matere.

Gospod župnik so nam z v srce segajočimi rečmi razložili, ka nam je potrebno včiniti, da smo vsikdar vredni Marijinoga varstva, da nas ona vodi skoz celo življenje do naše smrtne vüre.

Vseh nas sedemdeseterih družbenikov se gospodi voditeli prav iz srca zahvali za lepe reči, predvsem pa za lübezen, z šterov so je povedali i züšterovüšeüdüše mladine obinoli i jo k Mariji naravnali.

DUHOVNIK ODGOVARJA SVOJI MATERI.

(R. J.)

3. *Kako je zakonsko zvezo povzdignil v svestvo?* — „Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po podobi božji ga je ustvaril: moža in ženo ju je ustvaril. In Bog ju je blagoslovil in rekel: Naraščajta in množita se in polnita zemljo in podvrzita si jo.“ (Gen. 1, 27—28).

To je bila prva zakonska zveza, ki jo je Bog sam določil. Toda v raji zakon še ni bil dovršen v najvišji meri. Tam sklenjeno zvezo med možem in ženo je še izpopolnil in do viška dovršil Kristus. On je to zvezo povzdignil v svestvo. Sledeča primera naj to pojasni. Vrtnar vzame čvrsto, zdravo drevesce iz proste narave, je presadi v svoj vrt in cepi s plemenitim cepičem. Cepljeno drevo v vrtu bo rodilo vse drugačen sad nego v divji šumi. Tako je Kristus drevo zakona izkopal iz zemlje, v kateri naj bi rodilo le naravne sadove, je presadil v svojo sv. Cerkev in je požlahtnil, da rodi tudi nadnaravne sadove milosti. Pogodba med možem in ženo za življenjsko zvezo je postala po Kristusu vidno in podelilno znamenje nevidne milosti božje.

4. *V čem je zveza med Bogom in dušami?* — Predno je Bog ustvaril človeka je rekel: „Naredimo človeka po svoji podobi in sličnosti. In Gospod Bog je naredil človeka iz ila zemlje in vdihnil je v njegovo obličje duha življenja (dušo) in človek je bil živa stvar.“ (1. Moz. 2, 7.) — Duša torej, ki telo oživilja, je duhovno bitje, duh življenja, ki je odzgoraj, to je od Boga vdihnen. Isto je z dušo vsakega človeka. Vse duše pridejo naravnost od Boga, vse so od Boga vdihnjene. So torej, bi rekli, utrinek samega božanstva. Med Bogom in našo dušo je veliko podobnosti. Glejte. Kakor je Bog duh, tako je duhovna tudi duša; kakor je Bog svoboden, tako je svobodna tudi duša; kakor je Bog neumrjoč, tako je neumrjoča duša. To je naravna zveza med Bogom i našimi dušami. Naša duša od njega dobiva svoje življenje. Kakor sončnica za soncem tako se duša vedno obrača k Bogu, od katerega je prišla.

Prav posebno pa se pomnoži ta zveza pri sv. obhajilu. Tu postane Stvarnik eno s svojo stvarjo. Kakor ogenj železo skozi in skozi pregreje in razbeli, da postane železo samo ogenj, tako Jezus Kristus prōnica našo dušo, da sama postane kakor On. Razbeljeno železo je sicer še vedno železo, vendar pa je obnem tudi ogenj, ki se je vse vanj spremenilo. Jezus je rekel: „Kdor je moje meso in pije moje kri, ostane v meni in jaz v njem“. Z drugimi besedami: spremenjeni boste vame. Prav reče sv. Pavel: „Ne živim več jaz, ampak Jezus Kristus živi v meni“.

5. *Kdo so bili preroki?* — Bog je nekoč rekel Mozesu: „Preroka jim bom obudil izmed njih bratov, enakega tebi. In položil bom svoje besede v njegova usta in govoril jim bo vse, kar-

koli mu bom zapovedal.“ (Moz. 18, 16). Preroki so torej bili možje iz raznih stanov, ki jih je Bog sam določil. On sam jim je navdihnil višje spoznanje, razodel jim potrebne resnice, razkril jim večkrat tudi skrite sedanje stvari in prihodnje dogodke. Obenem jim je dal zmožnost, da so taka razodetja naznanili drugim. Kar so preroki govorili, to je bila prava božja beseda. Bog je zahteval, da so jih ljudje poslušali in jim verjeli. Zato je kaznoval tiste, ki so se prerokom ustavljali ali jim niso verjeli. Preroki so z božjo močjo delali tudi čudeže in napovedovali take prihodnje dogodke, katerih ne more vedeti človek. Vseh prerokov je bilo 16. Niso živeli vsi v istem času ampak v dobi več sto let so se pojavljali, zdaj ta, potem drugi. Kakor jih je pač Bog smatral potrebne, da so narod učili.

6. *Katera je prillika o deseterih devicah?* — Jezus je rekel: „Tedaj bo nebeško kraljestvo podobno desetim devicam, ki so vzele svoje svetilke in šle naproti ženinu. Pet izmed njih je bilo nespametnih in pet pametnih. Nespametne so vzele svetilke, niso pa vzele s seboj olja; pametne pa so vzele olja v posodicah s svetilkami vred. Ker se je pa ženin mudil, so vse podremale in zaspale. O polnoči pa nastane vpitje: Glejte, ženin gre, pojdite mu naproti.“

Tedaj vstanejo vse tiste device in napravijo svoje svetilke. Nespametne pa reko pametnim: „Dajte nam svojega olja, ker naše svetilke ugašajo.“ Toda pametne odgovore: „Da morda ne poide nam in vam, pojdite rajši k prodajavcem in si ga kupite“. Medtem ko so šle kupovat, pride ženin; tiste, ki so bile pripravljene, gredo z njim na svatbo in vrata se zapro. Kasneje pa pridejo tudi ostale device in pravijo: „Gospod, gospod, odpri nam!“ On jim pa odgovori: „Resnično, povem vam: Ne poznam vas. Čujte torej, ker ne veste ne dneva ne ure“. (Mat. 25, 1-13).

7. *Kaj pomeni: Učlovečeni Bog?* — To je Jezus Kristus, ki je Bog in človek skupaj. On, večni Bog, si je v času k svoji božji naravi privzel še človeško naravo iz Marije Device, tako, da je pravi Bog in pravi človek skupaj. Tega velikega dogodka se spominjamo zlasti, ko molimo v angelskem pozdravljenju: „Beseda je meso postala in med nami prebivala.“ (Jan. 1, 14).

8. *Kaj je sveto Pismo?* — Sveto Pismo so tiste knjige, ki so pisane po navdihnjenju Svetega Duha in jih sveta Cerkev priznava za božjo besedo.

Ni torej sv. Pismo ena sama knjiga, marveč je cela zbirka manjših knjig in spisov. Namesto „sv. Pismo“ se rabi tudi ime Biblija. Večkrat slišite besede: Sv. Pismo stare zaveze in sv. Pismo nove zaveze. Kaj to pomeni? Sv. Pismo stare zaveze je tisto, ki pripoveduje to, kar je Bog razodel in storil za odrešenje človeštva od stvarjenja sveta do Jezusa Kristusa. Tisto pa, ki pripoveduje, kar je storil po Kristusu in njegovih apostolih, se imenuje sv. Pismo nove zaveze. Ime *Zaveza* je odtod, ker je Bog s človeštvom že po Mozesu sklenil zavezo. Velikokrat se name-

sto besede zaveza rabi beseda zakon. Tako se reče: sv. Pismo starega zakona in sv. Pismo novega zakona.

Vsi ti izrazi pa nam govorijo o istem predmetu, o zbirki knjig, katerih je skupno 73. Stara zaveza jih ima 46, nova zaveza pa 27. Pripovedujejo nam na splošno o zgodovinskih dogodkih, o naukih za lepo življenje in o prihodnjih rečeh. Te zadnje se imenujejo preroške. Razen tega govori sv. Pismo o mnogih drugih rečeh, ki pa imajo vse svoj namen.

Koliko pa je staro sv. Pismo? Knjige Nove zaveze so vse iz 1. stoletja po Kristusu. Knjige Stare zaveze pa so bile spisane od raznih pisateljev v raznih stoletjih pred Kristusom. Najstarejše knjige so Mozesove. Spisal jih je kakih 1500 let pred Kristusom.

Sv. Pismo so spisali različni možje, katere si je Bog od časa do časa zbral in jih razsvetlil ter navdahnil, da so začeli pisati. Spisali so sicer večji del po tem, kar so sami videli, slišali, doživeli. Nekaj pa tudi po tem, kar so iz drugih virov povzeli. Spisali so jih vsak po svoji sposobnosti, naobrazbi, po razmerah, v katerih so živeli, v jeziku, ki jim je bil domač, v slogu, kakršnega so obvladali, bodisi da so bili preprosti ali učenjaki. Spisali so sv. knjige tako, kakor so jih pač tisti, za katere so bile najprej pisane, najlažje razumeli. V Stari zavezi so bile napisane za Izraelce, v Novi zavezi pa za prve kristjane.

Vendar je sv. Pismo bolj božja, nego človeška knjiga: Kako to? Takole. Vsi ti možje so pisali tako, da lahko rečemo: *Bog sam je po njih pisal*. Saj so pisali zato, ker je Bog hotel; in ko so pisali, jih je Bog varoval, da niso nič napačnega, nič neresničnega zapisali. Bili so navdihnjeni od Sv. Duha. Ta jih je razsvetljeval, jim pomagal, čeprav oni tega niso spoznali ali kakorkoli čutili oziroma videli. Resnica pa je ta, da so zapisali samo tisto, kar je Bog hotel, da bi bilo zapisano in tako ostalo razodeto za vse ljudi, kar je Bog smatral, da je potrebno vsem.

9. *Zakaj se pravi: svetlost sv. vere?* — Zato, ker vera človeka razsvetljuje. Naravna svetlost na zemlji nam razsvetljuje naravo — sv. vera nam pa razsvetljuje nadnaravne stvari. Svetlost sv. vere bi zamogli primerjati solnčni svetlobi, svetlost naše pameti pa svečini ali kakemu drugemu posvetu. Svečina svetlost razsvetljuje le našo sobo ali kak večji prostor, a še tega ne popolnoma. S to svetlostjo vidimo le bližnje stvari, v večji daljavi je vse temno in nerazločljivo. Pa še ta svetlost nam ne kaže vseh reči v pravi barvi. Rumene reči se nam pri posvetu vidijo bele, zelene pa temnovišnjeve. Sončna svetloba pa nam razsvetljuje vso naravo in kaže vse reči v pravi barvi. Sončni svetlobi je nekoliko podobna svetlost sv. vere, ker nam oznanja resnice, do katerih se nikdar ne bi povzpeli človeški razum, ki nam še navadnih reči ne kaže vedno v pravi barvi.

Za kar so se nekdaj trudili največji poganski učenjaki, to ve sedaj šolski otrok ob roki svojega katekizma. Le vprašajte ga, čemu je na svetu in kaj bo ž njim po smrti. Dal vam bo vzvišen odgovor, katerega sam sicer ne razume, a ni zaraditega nič

manj občudovanja vreden. Vprašajte ga, kako je bil ustvarjeni svet in v kak namen; zakaj mu je Bog dal živali in rastline; kako se je obljubil svet, ali se je to zgodilo po eni ali po več družinah, zakaj da ljudje govorijo različne jezike; zakaj morajo prenašati težave in nadloge in kako bo svet končal, vse to ve že šolski otrok. Vprašajte kristjana, odkod je človeški rod, on ve to; kam gre, on ve to; kako pride tja, on ve tudi to.

Ko je kraljica Saba prišla obiskat Salomona, da bi slišala njegovo modrost, je rekla: „Blagor tvojim možem in blagor tvojim hlapcem, ki vedno stojijo pred teboj in poslušajo tvojo modrost.“ O sv. veri moramo reči: „Več kot Salomon je to.“ Po veri nam govori sam Bog, neskončna modrost.

Svetlost nas razveseljuje. Istotako nas svetlost sv. vere *razveseljuje*, ker nas *osrečuje*. Tu na zemlji je sreča mogoča le v veri. Kakor svetloba sonca kolikor toliko predere tudi najtemnejše oblake, ki nam zakrivajo sonce, tako predere svetlost sv. vere tudi najtemnejše oblake, ki nam hočejo zakriti sonce naše sreče. Temni oblaki so razni križi in težave, ki zadevajo človeka na zemlji. Človeško srce takorekoč ne more biti, ne da bi ga obdajala trnjeva krona. Človek sicer malo časa živi, je vzdihoval že Job, a vedno ga obiskujejo nadloge. Ali naj jih naštevam? Čemu? Saj so nam vsem znane. Ali pa zamorejo te bridkosti vernemu človeku kaliti srečo? Svetlost sv. vere predere tudi te oblake, ter človeku ohrani mir in srečo njegovega srca.

Vera človeku *olajšuje* bridkosti in težave, ker mu kaže najboljšega očeta, ki mu trpljenje pošilja iz najboljšega namena, bodisi da bi ga izkušal, ali čistil in ga tem sposobnejšega pripravil za nebesa. Veren človek se ne brani očetove roke, ki želi le njegovo dobro, ampak bo klical sv. Avguštinom: „Tukaj nas žgi, tukaj nas tepi, samo da nam boš prizanesel v večnosti.“ Vera ga uči, da Bog ne nalaga človeku večjega bremena, kakor ga more človek nositi, in da je božja roka mila, kadar je največja sila. Vera nas v trpljenju uči *mollti*.

Kolika dobrota je za človeka *molltev!* Srečnega bi se štel, ako bi smel vsak čas stopiti pred svojega vladarja, ako bi se smel ž njim pogovarjati, kakor sin z očetom, ako bi vedel, da ti ne bo odbil nobene pametne prošnje. To srečo nam deli sv. vera, ki nas uči moliti in nam oznanja, da smemo vsak trenutek stopiti pred vladarja nebes in zemlje. K njemu ne pridemo nikdar nadležno, tu nam ni treba veliko premišljevat, kaj bomo govorili, ampak kolikor bolj mu po otročje razodenemo svoje želje, tem raje nas posluša. V molitvi izgubi križ svojo težo in trnje se izpremeni v rože.

Kolikokrat se pripeti človeku, da v trpljenju stoji popolnoma osamljen. Starišev morda nima več, prijatelji se v nesreči radi poizgubijo. In četudi mu ostane kak prijatelj, ki mu hoče pomagati, kolikokrat so mu zvezane roke, da ne more pomagati, dasi bi rad. Kako si želi človek tu prijatelja, ki bi mu hotel in

tudi mogel pomagati. Cesar mnogokrat na vsem svetu ne najdemo, to nam nudi sv. vera, ki nas vodi v cerkev in nam v tabernaklju kaže najboljšega prijatelja, ki nam hoče in more pomagati. Kdo bi naštel solze, ki so se že posušile pred tabernakljem, kdo križe, katere je olajšalo bivanje pred njim!

A vera nam ne olajšuje samo trpljenja, marveč celo povzroči, da ga z *veseljem prenašamo*. Kaj stori mati, da otroka pripravi, da pije grenko zdravilo? Ali ne vzame najprej sama zdravila v svoja usta ter ga potem da otroku? Slično dela sv. vera, ki nam kaže na Kristusa, ki je sam prej nosil križ, preden ga je nam poslal. Kaj je povzročilo, da so mučenci z veseljem šli na morišče, da so v najhujšem trpljenju peli slavo Bogu, da so se radovali? Edinole sv. vera je to storila. Kako lepa je torej svetlost sv. vere, ki nam trpljenje lajša in oslajuje! Tudi najtemnejši oblak britkosti in težav ni tako temen, da ga ne bi predrla svetlost sv. vere. Strašnejši kot oblak trpljenja je oblak *nemirne vesti*. Naj ima človek tudi vsega, kar svet imenuje srečo, ako nima mirne vesti, nikdar ni srečen. Pogani so sicer sanjarili o reki Lete, da človek vse pozabi, ako se v njej umije, a te reke ni na svetu. Le sv. vera predere s svojo svetlostjo tudi temen oblak nemirne vesti, ker kaže človeku sredstvo, s katerim si zamore pridobiti izgubljeni mir vesti. Samo ona nam daje zagotovilo, da so nam odpuščeni grehi, ako vredno prejmemo svestvo sv. pokore.

A najstrašnejši oblak za posvetnega človeka je *smrt*, ki ne prizanese nikomur, ampak vsakemu ugasne svetlost življenja in posvetne sreče. Četudi ima človek vsega v izobilju, spomin na smrt, ki ga bo ločila od vsega, mu ogreni vse posvetne dobrote. Ali pa tudi tistemu tako, kateremu sveti svetlost sv. vere? Nikakor ne! Iz ene strani ga sv. vera uči prav ceniti zemeljske dobrote, ker mu kaže njih minljivost in goljufivost, iz druge strani pa mu kaže večne dobrote, večno veselje, v katero mu ravno smrt odpira vrata.

In ko se približuje smrt! Kako strašna je smrt sama na sebi, a po svetlosti sv. vere dobi vso drugačno barvo. Kakor nam sonce s svojimi zadnjimi žarki, preden zatone za gore, že daje upanje, da nam bo drugo jutro zasijalo v novi moči, v novi lepoti, tako nam tudi svetlost sv. vere s svojimi zadnjimi žarki na tem svetu obljublja, da nam bo onkraj groba zasvetila nova svetloba, ki se kar nič ne more primerjati z svetlostjo sv. vere. Ona nas uči, da tu le gledamo v zrcalu, a tam bomo gledali Boga, kakršen je, da zamenjavamo prazne minljive stvari z veseljem, kakršnega oko še ni videlo, uho ne slišalo in ne občutilo človeško srce. Je-li torej smrt temen oblak za tistega, ki veruje? Mar mu ni zarja, ki mu napoveduje lepše, veselejše jutro?

10. *Kaj pomeni to: brez našega zasluženja?* — Sveto vero in vse, kar je ž njo v zvezi, nam je dal Bog zato, ker nas ljubi. Nismo je dobili kot nekako zaslužen plačilo, ker sploh nismo imeli nobenega zasluženja. Saj smo dar sv. vere prejeli

že pri sv. krstu, ko še splòh nismo bili zmožni za kako zasluženje. Nasprotno. Predno nas je oblila voda v sv. krstu, smo zaradi izvirnega (Adamovega) greha bili „otroci jeze“, kakor pravi sv. Pismo.

DRUGI DEL PRIDIGE.

„Prvi vzrok, zakaj bodimo Bogu hvaležni, da nas je poklical k svetlosti sv. vere, je v tem, da je vera k zveličanju potrebna.

V mislih imam popolno krščansko vero, ki ne obsega samo tistih resnic, ki jih človek s premišljevanjem more sam najti, temveč vse od Boga razodete nauke in tudi pomočke milosti, ki jih razlaga, hrani in podeljuje narodom Kristusova cerkev. Kdor vedoma in s svojim zadolženjem ne mara sprejeti Kristusove vere in živeti po njej, bo izgubljen. V nikomer drugem ni zveličanja; zakaj nobeno drugo ime pod nebom ni dano, da bi se mogli zveličati.“ (Apd, 4, 12.)

Tako je malo dni po prihodu Sv. Duha apostolski prvak v božjem imenu govoril pred judovskim velikim zborom, tako je zmerom učila in še dandanes uči kat. Cerkev, ker se ne sme izneveriti svojemu božjemu ustanovitelju, ki je pred svojim vnebohodom jasno in določno izustil besede: „Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan, kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen.“ (Mr. 16, 16.)

Odraslim kristjanom je dejanska vera tako potrebna, da brez nje ne moremo biti Bogu po volji, kakor uči sv. Pavel in da brez nje, kakor brez milosti božje ne moremo storiti nič zasluznega za večnost. — Poglejmo drevo. Če lepo raste, zeleni, cvete in rodi obilo sadu, ga vsi hvalimo in se ga veselimo. Ali malokdo misli pri drevesu na nekaj drugega, kar je občudovanja vredno in za drevo najbolj potrebno — na korenine. Glejte, če se ne razširjajo korenine krepko, globoko in široko pod zemljo in če ne srkajo vlage in je ne pošiljajo navzgor v deblo, v veje, mladike in liste, je drevje izgubljeno, posušilo se bo, listi bodo odpadali, ne bo cvetja in ne okusnega sadja.

S korenino pri drevesu primerja duhoviti sv. Avguštin vero. Vera vpliva na vsa naša dobra dela, vsem donaša vrednost, moči in hrane. „Kakor pri drevesu prihaja vsa lepota in moč iz korenin — pravi — tako izvira iz temelja vere, kar naj si pridobi duša zasluženja in zveličanja.“ — Vzemi drevesu korenine — in vzel si mu vse. Prav tako je tudi res: Če izgubiš vero, si podpisuješ sam svojo obsodbo, ker „vera je — po besedah zgoraj imenovanega cerkvenega učitelja — „začetek človeškega zveličanja, brez nje ne more nihče dospeti k občestvu božjih otrok“.

O prijatelj, zavedaj se, kak zaklad ti je vera!“

*

V tem drugem delu pridige, je za mojo mater zopet 10 nejasnih točk. Ko rečem, da so nejasne točke, ne mislim reči, da niso dovolj jasno podane, pač pa, da so nejasne za one, kateri

niso prav natančno poučeni v verskih rečeh. In takih je po mnénu moje matere zelo veliko.

1. *Alli more človek sam najti kake verske resnice?* — Verske resnice in dolžnosti, katere more človek spoznati s svojim umom, so n. pr.: 1. da je Bog, 2. da je Bog večen, vse-mogočen, neskončno moder, svet, pravičen in dobrotljiv, 3. da je človek odvisen od Boga in ga mora zato primerno častiti, ljubiti in mu služiti s tem, da izpolnjuje njegovo voljo, ki se mu na naravni način razodeva po glasu vesti, 4. da je človeška duša naravno neumrljiva, 5. da ima človek svobodno voljo in da more delati dobro ali hudo, 6. da ga za dobra dela čaka plačilo, za huda dela pa kazen i. t. d.

2. *Katere nauke ali resnice je Bog razodel?* — Dobrotljivi Bog nam je podelil pamet, da bi z njeno pomočjo spoznavali njega, njegove lastnosti in dolžnosti, ki jih imamo mi do njega. Toda vseh resnic, ki so nam potrebne, ne moremo spoznati s svojo pametjo, ker presegajo naš razum. Zato je bilo potrebno, da nam je Bog sam razodel one resnice, ki bi nam drugače ostale neznane, skrite. Razodel nam je pa vse tiste nauke, katerih poprej nismo poznali ali smo jih poznali le nekoliko.

Nekaj od teh potrebnih naukov nam je Bog razodel že v stari zavezi po očakih in prerokih, potem pa zlasti po svojem Sinu in njegovih apostolih v novi zavezi.

Kakor oče svojega otroka, učitelj svojega učenca, tako je učil Bog sam naše prve starše, tako očake Abrahama, Izaka, Jakoba. Ali pa jim je pošiljal angele, da so jih poučevali, ter jim zapovedal, naj podučujejo svoje mlajše. — Preroki so bili oni od Boga razsvetljeni možje, katere je pošiljal, da bi oznanjevali ljudem njegovo voljo in prerokovali prihodnje reči, posebno o obljubljenem Odrešeniku. — Slednjič je Bog res poslal svojega Sina na zemljo, da bi kot človek pri nas bival in nam voljo svojega nebeškega Očeta in nebeške resnice najpopolnejše razodeval. Tudi apostoli so bili oznanjevalci razodetja božjega.

Tu vam omenim nekaj od Boga razodetih naukov in resnic: 1. da je le en Bog, 2. da so v Bogu tri osebe, 3. da se je Bog Sin učlovečil, da nas je s svojo smrtjo na križu odrešil in večno zveličal, 4. da je človeška duša neumrljiva, 5. da je milost božja za zveličanje potrebna, 6. da bo greh kaznovan, 7. da je pekel, 8. da bomo na koncu sveta od mrtvih vstali itd.

3. *Kateri so pomočki milosti?* — To so v prvi vrsti molitev in sv. svestva. „Vsi zveličani so se zveličali po molitvi: vsi pogubljeni so se pogubili, ker niso molili.“ (Sv. Alf.) Svestva so za nas neusahljivi viri nadnaravnega življenja in moči, studenci žive vode, studenci zveličanja.

(Dalje)

mešo sižila i prosila za naše siromake. Pótem smo začeli z nabiranjem. Dosta smiljenih src se je oglasilo i če ne bi prišla tista nesrečna svetovna gospodarska stiska, bi dom že stao. Kak je pa tista nastala, so ljudje prišli v stisko i neso mogli darivati. Mi to spoznavši nismo nabirali. Leta dolgo nledne prošnje nismo nikam poslali, da bi što kaká dar poklono na sirotišnico. Vendar pobirao je sam dober Bog. Vnogi so želeli kakšo pomoč dobiti od dobrega Boga i so njemu obečali, ka če jo dobijo, darujejo gotov znesek na hišo siromakov. Drugi so pa pali iz zahvale to obečali. I dober Bog, ki je Oča sirot, ki je najveći siromak bio na zemli, gda je človek postao, je v obilnosti blagoslaviao takše prošnje i zahvale tak, ka se je brez nabiranja zadnjih šest-osem let vendar nabrala svota 848 jezero 261 dinar i devet par. Teliko izkažuje blagajna letos januara 1. kak je te račune pregledala tretjeredniška skupščina zdaj v nedelo 29. januara.

Tretjeredniška skupščina se je odročila, da letos začne z zidavov i v te namen se že pogaja za material. Se zna, ar je material z delavel vred v dragoci jako poskoto, više omenjena svota zadostuje komaj za gorpostavljenje hiše v sirovom stanji. Za notražno opremo eše potrebijemo najmenje 150 jezero dinarov. Da bi to svoto mogli dobiti, se z vüpanjom obračamo do prebivalstva Slovenske Krajine. Penez je že zadosta. Naj omenim samo en mali dokaz. V nekoj malo j trgovini Slov. Krajine tjedensko v gotovini plača za obleko naš narod petnajset jezero dinarov. Od vekših trgovin niti ne gučim. Za alkohol potroši naš kraj letno več milijonov, za trafiko letno tüdi več milijonov. Za dišeče olje, praške, žajje, jezere i jezere dinarov. Vse to računi trgovin i državna statistika posvedočijo. Penez je. Zato se vüpano, da bodo tüdi dobrotniki za hišo sirot.

To delo ma že dosta dobrotnikov. Je nekak, ki vso poštnino plačuje iz svojega žepa, da se ne bi trošo nabrani penez inam, kak samo za zidavo. Lansko leto je poslanih pisem 132. I te nekak to dela že skoz dvanašet let. Za darovnike se sižii vsaki tjeden, tak za žive kak pokojne edna sveta meša. To se tüdi brezplačno opravlja. Ravnotak se brezplačno opravljata dve svetivi meši za žive i dve za pokojne darovnike septembra h godi peterim ranam svetoga Frančiška i oktobra k godi sv. Frančiška.

Mamo cerkveno društvo od više cerkvene oblasti potrjeno, ka vsaki, ki letno bar 25 par daruje kak dugo žive, je deležen sadov teh svejih meš. Mi znamo, da letno 25 par, edno nekdašnje koronice eše kodiš zmore. Zato se z vüpanjom obračamo do prebivalstva Slovenske Krajine, da nam skoči na pomoč. Vzememo ne samo penezne dare, nego tüdi pohištvo, vožnje, težake, ka pač što premore. Najprije se obračamo na črensovsko faro i prosimo te vernike, naj nam navozijo kamen i pesek i druge reči. Nekaj se je že začelo voziti, a silnavka je preprečila nadalno vožnjo, zato vas prosimo zdaj vse brez izjeme, ki mate vpreženo marho, pripelajte nam kamen i pesek. Kamen je na Dolnoj Bistrici, pesek na Srednoj na veleposestniškom, štero nam ga je brezplačno odstopilo. Isto bi prosili Hotizance, da nam iz svojega hatara pripelajo kamen i pesek i Odrančare, ki istotak nam lejko pripelajo iz Srednje Bistrice pesek. Polančarje i Gumilčanci bi ravnotok mogli še kaj pripelati, ar so v bližini Črensovec. Druge občne zavolo odaljnosti neso v stani, da bi nam kaj vozile, zvüa v Beltincih iz kolodvora cement i vapno, nato že zdaj naprej prosimo belišnske farnike. Bomo se posebi še pismeno obrnoli na preč. dühováčino i njihove vernike, za zdaj to samo omenjamo.

Jako prav bi nam prišlo, če bi nam skočili na pomoč lastniki tovornih aotojov i bi nam pripelali opeko.

Mi naše potrebe odkrito naznanjamo i zdaj kak kakši siromaček pred dverami bogataša z povešenjov glavov čakamo, kda se nam dveri smiljenih src odprejo i nam puno prgiščo ednih pa drugih darov naspljejo za prvo hišo siromakov v Slov. Krajini.

S tem vüpanjom bodite vsi naši dobrotniki pozdravljeni i od Oče siromakov obilno blagoslovljeni.

Črensovci, jan. 31. na god velikoga ljubitelja siromaške mladine sv. Ivana Boska.

Odbor za zidanje „Doma sv. Frančiška“ v Črensovcih.

KLEKL JOŽEF
predsednik odbora.

Vganke.

Rešitev vganek 1. snopiča od 1. 1939.

1. Kak je prišla te navada med nas, da se spievajo svečniške pesmi od hiše do hiše?

Slovenci so meli, kda so esče poganje bili, boga ognja, šteroga so nazvali za „peruna“, ali „perinšček“. Če idete gor na madjarsko mejo, na njej i prek nje esče dnes den v navadi reč „perinšček“. Če komi hūdo želejo, njemi pravijo, naj ga perinšček vzeme. Kak se je pa krščanstvo vpelalo med Slovence, je staro pogansko češčenje ognja i toga boga, peruna, perinščka prešlo ne krščansko bogoslūžje. Pri svečniškom obredi se ogenj rabi, goreče sveče. S tem ognjom, s temi gorečimi svečami so začeli stari Slovenci obhajati Svečnico, od hiše do hiše so se tak pozdravljali. Esče dnesden si včasī vužgejo svečničarje svečo i tak stopijo v hišo pa zaspevijo Mariji na čast i prosijo srečno zadnjo vūro vsem pri hiši, šterim želejo, naj njim sveča vere i lūbezni sveti v večno veselje i je reši ognja, v šterom se žge vrag, stari perun, perinšček.

2. Kda je dobra, zdrava ta navada?

Te, če se spevle zaistino iz srca, če se tisto žele, ka pesem pravi i či pesmar i pesmarica tūdi tak živeta, ka sta vredniva z Marijov i sv. Jožefovom Jezuška nositi od hiše do hiše i ga zavarvarvati, kak ga je sv. Šimeon i ga pobožati, kak ga je sv. Ana. Ne bi bila dobra, zdrava ta navada, če bi bogatašje hodili po svečnicl okol i si dare nabirali, niti, če bi siromaki nabrane dare zapili! Zapravili. Siromaki i to pošteni, naj li hodijo okoli z živoy verov i gorečov lūbeznostjov i oboje naj štrijo v srca poslūšalcov, ti pa naj siromake obdarijo, da njim v nevoli pomorejo. Smilenost smilenje rodi.

Kesno prišla lepa rešitev vganke od meseca januara. Spoštūvani gospod urednik! Źelem njim srečno novo leto. — Rešitev vganek 1. Ka je molitev? Molitev je pobožno povzdigavanje dūha k Bogl. 2. Kak se mora moliti, če ščemo biti prislūhneni? Če ščemo biti prislūhneni, moremo pobožno moliti. 3. Ka smemo prositi v molitvi? V molitvi smemo prositi, ka nam je najbolje potrebno, to je posvečūjoča milost i večno zveličanje. — Z odličnim spoštūvanjem Glavač Štefan, Būkovnica št. 14. — Lepo si rešo, pri širitel i šči nagrado.

Nove vganke.

1. *Nadangeo Gabriel je pozdravo Marijo. Kak jo je pozdravo, z šterimi rečmi?*

2. *Ka je Marija odgovorila obprvim nadangell i ka obdrūgim?*

3. *Ka se je zgodilo te, gda njemi je obdrūgim odgovorila?*

Vgoniti se mora do 31. marca. Ki dobro vgonijo, dobiyo nagrado.

Širitelom na znanje.

Vsako leto damo nekaj Marijinih Listov več štampati. Teh višešnjih mamō še nekaj stotin od več let nazaj. Te brezplačno razdelimo siromakom. Prosimo širitele, ki ščejo te Marijine Liste svojim sirotam razdeliti, naj javijo to uredništvu Marijinoga Lista v Črensovce. Nešterne fare so že dobile te liste, štere pa je esče ščejo meti, naj se javijo.